

Radim Lhoták

*U příležitosti vydání jeho třetí knihy jsme **Radima Lhotáka** (nar. 1953) požádali, aby nám něco málo řekl o své životní pouti za tisíce a tisíce řádky, které v průběhu let napsal. Souhlasil s výhradou, že za něho nejlépe hovoří jeho texty, a zaslal nám následující stručné vyznání...*

Mám-li hovořit o sobě a učinit jisté veřejné vyznání, musím dopředu upozornit, že jsem nenapravitelný introvert. To samo o sobě představuje zábranu, nicméně svým literárním dílem se otevírá tak jako tak, tudíž bude lépe se dopředu do toho kyselého jablka zakousnout a říci na rovinu alespoň to, co může zajímat mé čtenáře.

Dlouholetí návštěvníci Dělského potápečce asi vědí, že jsem zde a na dalších alternativních webech (**Zvědavec**, **Protiproud**, Národní myšlenka a další) asi tak čtvrt století publikoval své filosofické eseje – v podstatě od přelomu milénia. Dělský potápeč svého času dokonce zařadil pod názvem „**Svět trochu jinak**“ do své elektronické čítárny sbírku mých článků pocházejících z období prvního desetiletí mé publicistické tvorby. Nejznámější z nich jsou například „**Ruská třetí cesta**“, nebo „**Triumf kupců a jeho genealogie**“. Za filosofa se ovšem nepovažuji. Pro uznání takového titulu mi chybí znalosti cizích jazyků. Nemohl jsem proto číst filosofická díla v originále, jak to praví filosofové dělají, a navázat tak na

nezkreslené zdroje filosofického poznání. Jsem spíše takový filosof-ochotník, co má potřebu vyvracet lidem zmanipulovaným masovými médii falešné a zakořeněné představy o liberalismu, demokratických institucích a politických režimech západních států. A mohu snad říci, že se mi to alespoň občas dařilo.

Mimochodem, s těmi jazyky jsem měl v životě problém a z vlastního příkladu mohu potvrdit, že hudební vlohy mi v jejich učení nikterak nepomohly. A to jsem byl svého času houslista se slušným talentem a sám jsem hudbu také skládal. Možná příčina však byla asi v tom, že jsem k smrti nesnášel angličtinu. Odpor k ní mám dodnes. Přitom na gymnasiu jsem uměl jako když bičem mrská latinu a měl z ní za jedna. A to náš profesor byl docela ras. Ale latina mi oproti angličtině přišla jako logický a vyspělý jazyk hodný úcty a respektu.

Možná bude čtenáře zajímat, proč jsem se ve své publicistice na dlouhá léta odmlčel. Filosofoval jsem do chvíle, kdy moje poslední žena onemocněla Alzheimerovou demencí. Ona byla vzácná bytost, tichá, chápavá, obětavá a uměla naslouchat. Sama se věnovala alternativním ozdravným metodám a svůj život zasvětila pomoci lidem. Na prahu stáří jsem uvěřil, že mi štěstěna konečně přihrála tu pravou. Tataž vyšší moc mi ji však záhy zase vzala. Nicméně náš vztah mě přiměl splnit si sen o venkovském domku se zahradou kdesi na samotě u lesa, kam bych se na důchod odstěhoval z Prahy. Tedy úplná samota to není, ale polosamota určitě ano.

Ztráta mé ženy byla dlouhá, pomalá a velmi bolestná. Jedinou povznášející činností po tu dobu byly dlouhé procházky a túry okolními lesy, kam jsem ji vodil, nakolik motoricky byla naprosto zdravá a zdatná. A byly to chvíle zasněné melancholie, na něž vzpomínám s nostalgií – jak vyjadřuji v básni „Poutníkova vidina“ a přiložím ji na konec tohoto vyznání. Postupující demence mé ženy vedla k tomu, že jsem ji po pěti letech starostlivé péče musel svěřit odborníkům do pečovatelského ústavu, protože jsem pomalu umíral s ní. Nakonec jsem zůstal v našem společném domku sám a stala se mi z něho jakási poustevna pro stáří.

Můj osud mi tak dal šanci pochopit, proč v dobách organické tradice muži v pokročilém věku odcházeli do poustevny. S trvalým poutem k ženě a k rodině totiž nelze dosáhnout vnitřního klidu a duchovního smíření se smrtí. Nyní už vím, že mě Prozíravost dovedla do posledního stádia života, který musím jako kající prožít o samotě, abych se dokázal zbavit všech emocí, iritujících vztahů a závislostí, jež člověku brání rozpoznat pravdu o životě a vesmíru.

Zbývá, abych si ujasnil, čím hodlám tuto samotu zaplnit. K jogínským kontemplacím jsem zatím nedospěl. A filosofování, jak někde v koutku duše cítím, bylo už víc než dost. I když v tomto případě určitě platí známé rčení: Nikdy neříkej nikdy. Nakonec čtenáři si mohou vyhledat celou stovku mých filosofických esejí na internetu (například **zde**). Ale třeba se také časem dočkají knižního vydání. V případě zájmu o moje nové publikace se mohou těšit na sbírku aforismů – je to jakýsi koncentrát z mých esejistických prací. Já se však začínám vracet k tomu, čím jsem v mládí začal: k múzickému umění. Nakonec první kniha **Země zvířat**, kterou jsem vydal na vlastní náklady, je jakýmsi sumářem toho, co z tohoto raného období vzešlo a stálo za zveřejnění. Jak vše nakonec dopadne, bude záležet na vstřícnosti oněch múz k mojí maličkosti.

Nyní mi vychází kniha *Zpěvy nemilosti*. Proč zpěvy a proč nemilosti? Inu, začalo „století žen“ a kdejaká adeptka ezoterických učení dnes zpívá o lásce a milosti vyšších bytostí či andělů, kteří nás školí a připravují na budoucnost plnou lásky a harmonie. Ovšem jak se zdá, vše má přesně opačný spád a k ničemu dobrému to nevede. Když jsem se prohraboval v šuplíku mé vlastní pozůstalosti z mládí, kromě založených a zapomenutých básní, jejichž edice snad také spatří světlo světa, jsem narazil na sešit obsahující xeroxovou kopii knihy *Zpěvy Maldororovy*. Pořídil jsem si ji tajně na firemní kopírce Kancelářských strojů, kde jsem za minulého režimu pracoval jako programátor.

[dodáme, že po převratu R. založil firmu APL Praha, kterou pak transformoval na ARSIQA system s.r.o., v jejím rámci vyvinul vlastní koncept MSO – Modelování, Simulace, Optimalizace – systému plánování a řízení výroby AROP; firma funguje dodnes, R. však po odchodu do důchodu svůj podíl odprodal novému majiteli – pozn. DP].

Toto dílko mladého francouzského autora písíciho pod pseudonymem Comte de Lautréamont vyšlo těsně před „Pražským jarem“ v roce 1967. V době „normalizace“, kdy se mi dostalo do ruky, se nedalo nikde sehnat, protože bylo na indexu. Já ty Zpěvy takřka hltal, neboť jsem se o nich dočetl v knize *Nejprůzračnější kraj* od Carlose Fuentesese, jehož literární styl mně přivedl ke psaní. Lautréamont měl navíc matematické vzdělání jako já a byl i stejně precitlivělý. Reálný svět lidí ho proto bolestně zraňoval. Cestu, jak se nad to povznést, našel ve vlastním literárním postoji, jímž blahořečil zlu, s nímž se jeho Maldoror odpovídajícím způsobem revanšuje svému okolí a zkaženému světu, který ryzímu člověku přináší jen samá příkoří.

Musím ovšem zdůraznit, že má inspirace Maldororem neznamená nějakou reminiscenci na surrealistickou literaturu počátku dvacátého století, která našla v Lautréamontovi svůj vzor, ale pouze nápad na krátkou formu, s níž mohu z potřebného nadhledu a sdílným stylem vyjádřit svůj postoj k fenoménům současné doby. Kniha obsahuje šestadvacet zpěvů. V jejich psaní však pokračuji dál, tak pokud si k ní čtenáři najdou cestu a její malý náklad bude rychle rozebrán, dočkají se dotisku s dalšími zpěvy.

Jako ukázkou uvádím devatenáctý zpěv ze současného vydání knihy ***Zpěvy nemilosti***:

Zpěv devatenáctý

Chtěl bych zpívat o rozbřesku, o příchodu nového dne, avšak vnímám teprve stmívání – soumrak dne upadajícího do tísnivé noci. Jedno je jisté, rok 2024 bude počátkem konce (ne)slavné epochy západního liberalismu, který zasáhl Východ vlastní antitezí svobody – kladivem zotročení. Ostatně veškerý vývoz západní demokracie na Východ byl vrháním Thórova kladiva industriální převahy právě za účelem zotročení východních národů. Kladivo se však změnilo v bumerang – a ten namísto cíle nakonec zasáhl vlastního vrhače.

Soumrak na Západě je předzvěstí nového jitra na Východě. Mezi tím ovšem leží noc – a těžko říci, jak bude dlouhá. Východ se industrializoval a Západ upadá do postindustriálního kómatu. Nicméně přesýpací hodiny odměřující civilizační epochy se vyprazdňují stále rychleji. Úpadek Římského impéria trval řekněme pět set let, Britské impérium se rozložilo přibližně za sto let

- lze tedy očekávat, že současné atlantické impérium, k němuž se většina z nás tak vehementně hlásí, nepřežije příštích dvacet let.

Hloupé je, že jsme se k němu přidružili za soumraku a sklízíme pouze bordel, co se v něm nahromadil během dne. Avšak paradoxně většina obyvatel naší české kotliny o tom nemá ani ponětí. Dokonce si snad myslí, že stále doháníme onen vyspělý civilizovaný Západ, kam jsme se tak těšili, a pouze barbarský Východ nám totálně zaneřádí cestu.

Jsme poslední výspa západních Slovanů, jejichž državy se táhly polabskou nížinou přes Braniborsko až k současnému Hamburku. Ubránili jsme se germanizaci, dokázali se vzepřít moci Habsburků a utrpěli genocidou českých stavů po bitvě na Bílé hoře. Od té doby se zmítáme mezi Východem a Západem a naše budoucnost je nejistá. Přimknout se k atlantické civilizaci Anglosasů byla poslední chyba našich bezprizorních postkomunistických elit. Noc přichází zvolna a nepozorovaně. Cítíte tu plíživou melancholii stmívání? Kdosi řekl, že strach je podmínkou svobody. Já bych řekl existenciální tíseň.

Leč nemyslím, že je čeho litovat. Jenom ti starší, mezi něž se také počítám, se nedožijí jitra. Takže už patrně nezjistím, jaké světlo na východě spatří naši potomci. Ale nechovejte v srdcích falešné naděje. Svět bez válek je Utopie a vědecké poznání rasologů o rasové nekompatibilitě není zlomyslná fikce. Tak věrme, že budoucnost bílé rasy zajistí Rusko a příští nový svět nebude jednou velkou kolonií otročících míšenců ovládaných z Podnebesí Číňany.

Když jsme o těch fenoménech doby, před časem vyšla ve stejném Nakladatelství ABB jako osmý sešit Národovecké knihovničky knížka s názvem **Totalitní ideologie feminismu**, která obsahuje moje úvahy nad otázkami feministického a genderového rozkladu společnosti. Pro zájemce o tuto tematiku uvádím rovněž malou ukázkou:

Quo vadis, femina?

Jakže, ženské hloučky, spolky a feministické úřady mají vytvořit novou vizi lepší společnosti? Ženy bez „předsudků“ vzešlých ze všech historických tradic, kultur a filosofí vymyslí novou a tentokrát udržitelnou Utopii? Holisticky, to znamená celostně a globálně pojatou civilizaci, z níž nebude úniku? Ženy rozhodnou, co z tisícileté osvědčené zkušenosti lidstva jsou pouhé stereotypy, co je třeba zbourat, rozvrátit, zničit, a jaké nastolit stereotypy nové podle ženské představy o světě, v němž jsou si všichni lidé rovnější, mnohem rovnější, než v těch nejfantastičtějších snech utopických socialistů či v úderném zapálení komunistů za spravedlivý a beztřídní svět? To vše vyprýští z nedostižné intuice ženy za použití bezmezné tvořivosti a rozšafnosti slabého pohlaví, dosud tak podceňovaného a diskriminovaného pohlaví!?

Bůh s námi! Není snad již dost bolesti, zvrácenosti, mravní neduživosti a nihilismu v tomto našem stavu, kam nás dovedly ostré podpatky militantních feministek minulosti? Co nového nám může přinést každá další „spasitelská“ doktrína ženského hnutí, která vždy s tak bezelstným výrazem poukazuje na zájem či ochranu dětí, a přitom vrhá potomky národa do spárů nezávislých a po zavržených otcích pasoucích matek? Je až neuvěřitelné, jak málo

odporu, jak málo vzdoru se klene proti feminizaci našeho života, který nejenže není udržitelný, ale směřuje k naprosté genocidě kulturního a svobodného člověka.

Ještě ukázka z připravované sbírky aforismů:

O podvolených

Být někým

Být někým znamená nebýt sám v sobě, uzavřený v soukromé, zženštilé a individualistické přízemnosti. Být někým znamená vědět, kam patřím, pro jaký nadindividuální cíl hoří mé srdce, na jaký oltář kultury a vpravdě pohanské mužnosti zapaluji své oběti, o jaký kmen mi běží, aby sílil a v rozkošatělém větroví vzpínajícím se k nebeské klenbě vydával své plody.

Moderní otroctví

Hle, ve jménu ducha, rozumu a dělby práce zrodil se člověk, aby z divokých hvozdů vytvořil zahradu, místo svého tvoření, rozjímání, lásky a odpočinku. Veškeré bohatství oligarchů vykvetlo z vašeho umu, na vašem úsilí a přičinlivosti stojí a padá dodnes. Kdo z vás učinil disponibilní zdroje? Kdo vás přirovnal k hromadě surového železa? Kdo vás nutí chovat se jako položky zásoby? Jako tažný dobytek ustájený v intenzivním chovu současných států? Co vám brání spolčit se navzdory těmto státům, které jsou jediným nástrojem reálné moci těch, jimž starost o vaše štěstí a blahobyt rozhodně na srdci neleží? Co vám brání postavit se čelem proti bohatým parazitům a skutečným vykořisťovatelům vaší práce? Je vaší vlastní věcí neprodávat se lacino.

Morální slabost

Ach, vy slabí, pokoření, osamělí, cetkami ověnčení, vy zevlouni překrmení zbytky od večeře Páně, vy toulavé a vyšeptalými zvonci jedinečnosti opásané kusy stáda, snad máte naději, že nějaká vyšší síla či nějaká vesmírná konspirace vyvolených vám určí smysluplný úděl, vyústění vašich přízemních tužeb ve spravedlivý řád bez vašeho přičinění, bez vaší vlastní vůle k moci? Není pochyb, nic ze zdrojů země, jež přinášejí blahobyt a prosperitu, vám dnes nepatří.

Multikulturní stát

Multikulturní stát už nemá nic společného s kulturní ani národní identitou. Ve své podstatě by mohl vyjadřovat prostor, v němž lidé postrádají jak kulturní, tak národní zakotvení. V takovém prostoru již nejde o příslušnost člověka k něčemu, ale o vládu nad masou odcizených jedinců, které neváže dohromady vůbec nic. Nabízí se potom otázka, jakým směrem se může ubírat společnost postižená vykořeněním všech jedinců z kulturní i pokrevní souvislosti? Jde ještě o nějaký smysluplný vývoj k novým lidským hodnotám, nebo jsme svědky totálního úpadku lidskosti? Současné rozbíjení rodiny odůvodněné státní agendou rovnoprávnosti, genderové manipulace, boje proti domácímu násilí a antidiskriminační legislativy promlouvá o druhé

variantě.

Podvolené individuum

Není soucitu hodnějšího pohledu nad obraz jedinečného individua, nad tu vypínavou kreaturu člověka hýřící navenek barvami měňavými na způsob simulakrů, jimiž se snaží odlišovat, ne splynout s prostředím, ne stát se jeho funkční součástí. Čím barevnější a pestřejší je na povrchu, tím chabější a prázdnější je jeho nitro, jež směnilo veškerou nápaditost, tvůrčí energii, ušlechtilý cit, morální sílu, veškerou materii hloubky za výraz své povrchnosti a nesvobody.

Diktát seabemrškačství

Lidé musí stále věřit tomu, že jejich individuální neúspěch je dán jejich vlastní neschopností, jejich špatnou připraveností a negativním myšlením, jímž se sami ničí. Tak se vybije veškerá energie vzdoru těchto lidí v seabemrškačství.

Boj o život

Dnes již nejde o hledání lepší, humánnější a ekonomicky přijatelnější cesty v rámci ideové soutěže politických zastoupení v parlamentu našeho státu nebo Evropské unie. Nyní začíná boj o záchranu holého života a důstojných existenčních podmínek pro většinu z nás. Moc, která nám vládne a skrývá se za zády zkorumpovaných politických loutek, pošlapala všechny principy spravedlnosti, sociální rovnováhy a důstojnosti, lidské identity a organické společenské struktury, jejímž jádrem je rodina a národní pospolitost.

A slíbená báseň:

Poutníkova vidina

*Kde náhorního plata zlatavě pozdní traviny
do výše dětské postavy zdobí horské mýtiny
a klenbu nebes zkraje vroubí temné hřbety,
tam samotný poutník z duše smutné vidiny
bezvýsledně zahání jako hněvu zlobné věty.
Tam v dáli cesta noří se do stinné doubravy,
v níž spatří siluetu ženy a cítí úzkost z obavy,
že zmizí v nenávratnu – to trýznivý je přelud,*

*jenž slzy vyvolá a bolu účinek mrazí od hlavy
až k patě, když v těle chvěje se mu každý úd.*

~ ~ ~ ~

*Cestou zdála se mu žena, Alenka z říše divů,
když spolu poznávali horských končin slávu –
když jako šťastní blíženci putovali beze slova
od zákoutí lesa stinnou cestou k vodopádu,
zemí nezemí, kam oba těšili se stále znova.
Pak ale zlá nemoc družky učinila přítrž všemu,
ona v pomatení zapomněla kudy cesta domů
a v mlhách nevědomí tak ztratila sama sebe,
tak zlý osud Alenku zasáhl jako úder hromu,
když z domova naposledy uzřela modré nebe.*

~ ~ ~ ~

*Kde horská pěšina v dolinu se příkře sklání,
tam osamělý poutník v pozdním šera přemítání
zaskočený západem slunce minul cestu domů –
při bědném pak klopýtání ukájel se bez ustání
marnou nadějí, že jeho družka zázrakem snad
vynoří se ze tmy stromů.*